

Text kázání: Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Římanům 8,28)

Milí přátelé, bratři a sestry,

cesta lidským životem bývá všelijak nejen klikatá, někdy vede také z kopce anebo do kopce. Životní cesta biblického Josefa vede zprvu velmi prudce dolů. Josef se propadá níž a níž. A to i přesto, že Bohu důvěřuje a Bůh ho provází. Někdy Božím cestám nerozumíme. Příběh Josefův nás ale ujišťuje, že je dobré se držet Hospodina, i když to někdy přináší těžkosti, i když nevidíme hned nějaké výsledky. Josef je ale příkladem toho, **že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.**

Pojďme si nyní ve stručnosti zmapovat Josefovou cestu. Nejprve tedy vedla z kopce, do hlubin, jakoby se člověk stále propadal až na samé dno. Přestože Josef důvěřoval Hospodinu, tak nejprve **jej jeho bratři ze žárlivosti uvězní v hlubině studny**, pak se propadá ještě níže do pohanského Egypta, **prodají ho tam jako otroka**. Ale to také ještě není všechno. Pak proto, že **nechce podlehnout svůdnosti Putifarovy ženy** a chce být tedy poslušný Božích zákonů, **tak se propadá ještě níže dokonce do vězení**. V jisté chvíli by si člověk řekl, čím více spoléhám na Hospodina, čím více se snažím být opravdový, tím více to jde se mnou z kopce. Neřekli jsme si to už taky někdy? Ano, jsou jámy, do kterých jsme se dostali vlastním přičiněním, nad tím není co naříkat, ale postavit se svým selháním čelem a činit pokání. To je jediné východisko z hlubin hříchu, tmy a smrti. Ale jsou také hlubiny a jámy, kterými musíme projít, protože je to třeba Boží plán, a protože v nich máme svůj úkol. Má to nějaký vyšší smysl.

Ocitli jste se, milí přátelé, už někdy v takových hlubinách? Ocitli jste se již někdy na dně a třeba tomu nerozuměli? Někdy se člověku přestane dařit a neví proč. Někdy člověk onemocní a neví proč. Někdy se na základě různých okolností můžeme ocitnout psychicky na dně. Anebo můžeme být také i se svými fyzickými silami na dně. Anebo taky třeba finančně na dně. V úvodu jsme četli 130. žalm: **Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine**. Zde můžeme vidět podle tohoto slova, že když říkáme, že jsme na dně, že mohlo být i hůř. Žalmista volal z hlubin, které ani to dno nemají. Dno má výhodu, že se od něj můžeme odrazit. Ale z hlubin bezedných, jak se odrazíme? Jedině tak, že budeme důvěřovat Hospodinu, že nás vším zlým bezpečně provede. Tak jako Josefa.

Měla jeho cesta z kopce vyšší smysl? V těžkých letech otroctví a vězení to nechápal. Vyšší smysl ani neviděl. Ale přesto **neustále důvěřoval Hospodinu**. Přestože nejprve ztratil svojí svobodu a svou identitu, přestože prožil hluboké zklamání z ublížení od svých bratrů, přestože **mnohé ztratil, tak nakonec mnohem víc získal**. A nejen pro sebe, ale pro celý svůj národ. Přes všechny jámy, které Josef prošel, zůstal věrný Hospodinu a Bůh mu proto byl nablízku. **Všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí**. A u Josefa se to poznalo podle toho, že s ním všude bylo Boží požehnání. Požehnaný byl nejprve Putifarův dům, ve vězení se stal taky postupně správcem, i tam s ním Bůh byl a žehnal a pak požehnal celému Egyptu v období hladu. A nakonec může jako správce Egypta zachránit od hladu nejen celý Egypt, ale i svůj národ. V Josefovi zde můžeme spatřit vlastně **předobraz Kristovy oběti**. Jeden se obětoval za všechny, sestoupil v jámu, nakonec byl ale vyvýšen a zachránil ostatní. Tak jako byl faraonem vyvýšen Josef, a stal se po faraonovi druhým nejvyšším, tak byl vyvýšen Kristus jako vládce nad celým světem. Tak jako Josef zachránil svůj národ před hladem, tak Kristus je Zachráncem pro celý svět.

Ovšem tak jako bratři museli přijít před Josefa a museli se s ním setkat, tak pro svou záchranu se zase my potřebujeme setkat s Kristem. Povšimněme si ovšem jedné důležité věci. Bratři Josefovi velmi ublížili. A najednou nic netušíc stojí před ním. A když se jim odhalí, tak by se v nich krve nedořezal. **Velmi se zhrozili, nebyli schopni slova**. Naplnilo se to, co se zpívá ve známé písni: **Hříchy tvé tě jednou doženou**. Boží soud a usvědčení. Každý z nás se bude muset jednou postavit před živého Boha. Jaké to bude setkání? Josefovi bratři poznávají, že Josef má v Egyptě obrovskou moc. Moc, ve které může rozhodovat o životě a smrti svých

bratří. O životě a smrti těch, kteří mu tak ublížili. Josefovo jednání ale ukazuje na Boha, který odpouští a slitovává se. A tak svým bratrům odpouští a zároveň jim říká, aby se více již netrápili ve svých vinách. Tehdy jim řekne: **Já jsem váš bratr Josef, kterého vy jste prodali do Egypta. Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života. Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro, tím co se stalo, jak vidíme, zachoval naživu četný lid.** Josef najednou vidí věci v širších souvislostech. Bůh převrátil ke své slávě i to, co člověk pokazil. A tak to přece bylo i u Krista. Bůh si použil lidskou zlobu nakonec ke svým záměrům, k záchraně celého lidstva. A když Ježíše křížovali, tak On ještě v bolestech na kříži má sílu se modlit ke svému Otcí: **„Otče, odpusť jim, vždyť oni nevědí, co činí!“**

Co tím, bratři a sestry, Ježíš vlastně říká? **Oni nevědí, co činí?** Vždyť přece moc dobře věděli, co činí! Pán Ježíš ovšem vidí mnohem víc. Dali průchod svému hněvu. Nechali se použít a zotročit zlem. Jenže jak praví Písmo: **Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblův.** A tak je to, milí přátelé, na každém z nás. Máme před sebou dvě cesty. Cestu zla, anebo cestu dobra. Cestu pomsty a spravedlivého hněvu, anebo cestu odpuštění a požehnání. Ačkoliv Josefovi jeho bratři velmi ublížili, on nevolí spravedlivý trest, ani pomstu, ale odpuštění. Celý izraelský národ byl díky jeho odpuštění zachráněn. A tak se neúčastněme divadla, které po nás chce ten Zlý. Netočme se v začarovaném kruhu neodpuštění a pomsty. Nestavme kolem sebe zdi neodpuštění. To není Boží cesta. Boží cesta je: **„Otče, odpusť jim, vždyť oni nevědí, co činí!“**

Někdy, milí přátelé, nerozumíme tomu, co se kolem nás nebo s námi děje. Josef zakusil mnoho příkoří a také tomu zpočátku nerozuměl. Přesto ale důvěřoval Bohu. A tak i my důvěřujme Bohu v každé situaci. I tehdy když se nám život vymkne z rukou. I tehdy, když nejdou věci podle našich představ, podle našich plánů. Pamatujme na to, že **všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.** Josef byl povolán do nesnadného úkolu, ale Bůh ho neopustil. A Josef na Boha nezanevřel. Je vždycky smutné, bratři a sestry, když někdo na Boha zanevře. Třeba proto, že Bůh nevyslyšel jeho modlitby, anebo proto, že si myslí, že Bůh na něho zapomněl. Nebo někdo může pochybovat o tom, že ho Bůh povolal. Jenže Ježíš přece povolává každého člověka. Každého volá, pojď za mnou. I tebe, i mne. On je tu pro všechny. A tak jako Josef poslal své bratry za svým otcem Jákobem, ať přivede celý národ, aby byl zachráněn, tak jsme i my voláni: **Pojďte ke mně!**, praví Pán. **Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.** A tak je velmi důležité k Bohu přicházet, hledat Ho, ptát se Boha, jestli jdeme správnou cestou. Jestli jsme na tom správném místě, jestli jednáme tak, jak On si přeje. A je také důležité vkládat vše do Božích rukou. Jestliže budeš spoléhat na Pána, jestliže Mu budeš důvěřovat, jestliže budeš vkládat svůj život pod Kristovu vládu, pak se můžeš spoléhat na to, že tě Pán neopustí. A neopustí tě ani Boží požehnání, ať už se budeš nacházet v jakékoliv situaci.

Někdy si, milí přátelé, můžeme připadat na všechno sami, nebo ztraceni. Dovolme Pánu Ježíši, aby vstoupil do všeho, s čím si nevíme rady. Dovolme mu, aby převzal nad jakoukoliv situací vládu, dovolme mu jednat. A i když nebudeme vidět výsledek hned, **důvěřujme Mu**, že cokoli se nám přihodí, nakonec nám bude k dobrému. Vždyť každá těžká zkouška, kterou zvládneme, nás posunuje dál. **S každou zkouškou můžeme vyrůst a být silnější.** Boží děti, které vyrostou v Boží muže a ženy. A pak v otce a matky. Josefa cesta mu dala vyrůst. Nejprve to byl mládenec, mazánek svého otce, který se vychloubal a svými sny dráždil své bratry. Nakonec vyrostl v muže pevného charakteru. V muže rozhodného a pokorného.

A tak děkujeme a budme vděční Bohu za každou situaci, byť může být pro nás velmi těžká a složitá. Ale právě skrze takové můžeme vyrůst. Může vyrůst naše víra i charakter. Nechtějme zůstat jen v komfortní zóně, tam člověk nevyroste, naopak zakrní a stane se pohodlným. A tak se nebojme ze své komfortní zóny vyjít a čelit novým výzvám, ke kterým nás Pán povolává. Učme se důvěřovat Bohu, přijímejme od Něj vše, dobré i nepříjemné. Neboť pamatujme na to, že **všechno napomáhá k dobrému těm, kteří milují Boha.** Amen.

Píseň 714 Modlitby

Slovo poslání: Jan 9, 1-3

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista, a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budíž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 706